

Om brudd på enheten, tilslørt med skrål om enhet.

Like siden 1908 har partiet stilt «de fremskredne arbeidere» overfor spørsmålet om likvidatorismen og fordømmelsen av denne, mens spørsmålet om splittelse» med en helt bestemt gruppe av likvidatorer (nemlig gruppen «Nasja Sarja»), dvs. spørsmålet om hvorvidt det er mulig å bygge opp partiet på noen annen måte enn uten denne gruppen og mot den, ble reist i januar 1912, for over to år siden. Det store flertall av de fremskredne arbeiderne har nettopp uttalt seg for «januar (1912)-linjen». Trotskij innrømmer selv denne kjensgjerning med ordene om «erobringene» og de «mange fremskredne arbeidere». Og Trotskij prøver å greie seg ut av dette ved simpelthen å skjelle ut disse fremskredne arbeidere og kalle dem «splittelsesmakere» og «politisk rådville»!

Folk som har sin forstand i behold vil trekke en annen slutning av disse kjensgjerninger. Der hvor flertallet av de bevisste arbeidere har sluttet opp om presise og bestemte vedtak, der er det enhet i meninger og handlinger, der er det partiånd og parti.

Der hvor vi har sett likvidatorer som arbeiderne hadde «avsatt fra posten», eller et halvt dusin utenlandske grupper som i to år på ingen måte har kunnet skaffe fram noe bevis for at de har forbindelse med arbeidernes massebevegelse i Russland, nettopp der rår det rådvillhet og splittelsesarbeid. Når Trotskij nå prøver å få arbeiderne til ikke å realisere de vedtak som er gjort av den «helhet» som anerkjennes av de marxistiske pravdister, prøver han å desorganisere bevegelsen og framkalle splittelse.

Disse forsøkene er maktløse, men det er nødvendig å avsløre de små intellektuelle gruppene som skriker om splittelse samtidig med at de selv framkaller splittelse som i over to år har lidt

et fullstendig nederlag overfor de «fremskredne arbeidere» og deretter med usannsynlig frekkhet spytter på disse fremskredne arbeideres vedtak og vilje og kaller dem for «politisk rådville». Det er jo i ett og alt de samme metoder som Nosedrev og judas Golovljov brukte.

Og som skribenter vil vi etter de stadige ropene om splittelse ikke bli trette av å gjenta nøyaktige opplysninger som ikke er blitt avsannet og ikke kan avsannes. I den 2. дума var 47 % av de deputerte i arbeiderkurien bolsjeviker, i 3. дума 50% og i 4. дума 67%.

Her har en flertallet av de «fremskredne arbeidere, her har en partiet, her har en enheten i meninger og handlinger hos flertallet av de bevisste arbeidere.

Likvidatorene innvender (se Bulkro, L. M., i nr. 3 av «Nasja Sarva») at vi bruker argumenter fra de Stolypinske kurier. Det er en uklok og uærlig innvending. Tyskerne måler sine valgresultater med den Bismarckske valgloven, som utelukker kvinnene. Bare gale mennesker kan klandre de tyske marxistene for at de måler de resultater de har oppnådd under den bestående valglov, hvilket naturligvis ikke betyr at de godkjenner dens reaksjonære innskrenkninger.

På samme måte har vi, uten dermed å forsvare verken kurier eller kuriesystemet, målt de resultater vi har oppnådd under den bestående valglov. Kurier fantes det under alle tre думаer (den 2., 3. og 4.), og innenfor en bestemt kurie, arbeiderkurien, innenfor sosialdemokratiet, er det foregått en fullstendig forskyvning til ugunst for likvidatorene. Den som ikke vil narre seg selv og andre, må godkjenne dette objektive faktum, at arbeiderenheten har seiret over likvidatorene.

En annen innvending er ikke mindre «skarpsindig»: «mensjeviker og likvidatorer stemte på (eller deltok i valget av) den og den bolsjevik». Storartet! Men gjelder ikke det også de 53 av de deputerte som ikke var bolsjeviker i den 2. дума, de 50 To

i den 3. дума og de 33 % i den 4. дума?

Hvis en istedenfor opplysninger om de deputerte kunne bringe opplysninger om valgmennene eller arbeidernes tillitsmenn osv., ville vi med glede bringe dem. Men slike, mer detaljerte opplysninger fins ikke, og følgelig kaster de som kommer med dette «motargumentet» bare blå i øynene på publikum.

Men opplysninger om de arbeidergrupper som støttet de forskjellige retningers aviser? I to år (1912 og 1913) var det 2801 grupper for «Pravda» og 740 for «Lutsj»

(Inntil 1. april 1914 viste en foreløpig opptelling 4 000 grupper for «Pravda» (siden 1. januar 1912) og 1 000 for likvidatorene pluss alle deres forbundsfeller.)

Hvem som helst kan kontrollere disse tallene, og ingen har forsøkt å bestride dem.

Hvor er her *enheten i handlinger og vilje hos flertallet av de fremskredne arbeidere*», og hvor er bruddet på flertallets vilje?

Trotskijs «fraksjonsløshet er nettopp splittelsesarbeid i betydning av det mest hensynsløse brudd på arbeiderflertallets vilje.

Trykt i mai 1914 i tidsskriftet «Prosvesjenije nr. 5 Signert: V. Iljin